

бждатъ полезни сѣюзници противъ своите едно-племенници.

Въ 551 г. 12.000 кутургури, подъ предводителството на князътъ си Хинияла, преминале съ помощта на паннонските гепиди презъ Дунавътъ и захванале да произвеждатъ своите обични грабежи и разорения. Тогава Юстинианъ испроводилъ посланници при князеве на утургурите. Посланниците упрекале варварете за това, че тие, предадени на празность, позволяватъ на другите да разоряватъ тѣхните сѣюзници римляне. Тие твърде искусно погъделичкале жадността на варварете, като указале на кутургурите, които са не задоволѣвале отъ катагодишниятъ париченъ даноѣъ, а още ограбвале римските провинции, и освѣнъ това, по причина на своето високомѣрие, не мислиле да дѣлатъ плячката си съ утургурите, така щото тие послѣдните нѣмале никаква полза отъ тая плячка. Разбира са, че подобни коварни внушения сѣ са придружѣвале съ голѣми дарове и съ обѣщания за други още по-голѣми. Утургурите повѣрвале думите на посланниците, събрали дружина и присѣединили съ нея още 2.000 свои сѣсѣди готи-тетраксити. Подъ предводителството на князь Сандила тие нападнали на жилищата на кутургурите, разорили ги и отвѣкле съ себѣ си множество тѣхни жени и дѣца. Въ времето на това нападение сѣ са възползувале хилѣди римски плѣнници, които са намирали въ робство у кутургурите и които побѣгнали въ отечеството си, безъ да бждатъ прислѣдовани отъ пѣкого. А въ това сѣщо време самите римляне при-